

THE PROTECTION
OF THE MOTHER
OF GODПОКРОВ
ПРЕСВЯТОЇ
БОГОРОДИЦІ

1A Davenport Terrace, Wayville, South Australia 5034 | Phone & Fax (08) 8272 6031

ЛИПЕНЬ

2015

JULY

Празник святих Апостолів Петра і Павла - 12 липня 2015

Петро, галілейський рибалка на ім'я Симон, якого Ісус назвав «каменем», брат Андрія Первозваного. Вирізнився тим, що першим назвав Ісуса Месією, завдяки чому й отримав нове ім'я. Коли ми визнаємо Сина Божого своїм Спасителем, Він нам також дає нові імена, відповідно до суті кожного; і кожен з нас, згідно зі сказаним у Писанні, має бути «живим каменем», тобто «вічно живим» Петром, який проголошує Ісуса Христом. Як рибалка Симон сказав це, бо йому «відкрив це Отець небесний» (Мт 16,17), так і кожен, хто визнає Ісуса Спасителем, робить це не інакше, ніж Духом Святим (пор. 1 Кор 12,3). Вічною загадкою, а також нагадуванням про Божу педагогіку для всіх віруючих залишиться те, що Господь Ісус назвав Симона «каменем» і доручив йому пасти своїх овець, при тому, що цей самий Петро тричі від Нього відрікся. Це щоб Петро навернувся доглибинно; це щоб Церква завжди усвідомлювала, що ми міцні в Богові, а не самі по собі; це щоб показати, що шлях розкаяння виводить із найбільшої біди; і ще сотні значень.

Савло з Тарсу, громадянин Римської імперії, фарисей із роду Веніаміна, був – як усім відомо – ревнителем юдаїзму і гонителем «секти» християн. Ця сама ревність зробила його гарячим проповідником Воскреслого. Петро залишив нам два листи, Павло – 13. Обом, крім того, приписувано шерег апокрифічних писань. Як освічена людина і знавець Закону, Павло роз'яснював братам-юдеям, що в Ісусі збулося Писання. Це важливо донині, оскільки сповнення Старого Завіту в Новому становить нерозривну істинність усієї історії Спасіння. Того, що Бог з'єднав, людина нехай не розділяє; це «шлюбне» побажання стосується зарівно людей, як і «таємниці Христа і Церкви» (Еф 5,32), і єдності Завітів, і цілісності самого містичного Тіла Христового. Нехай люди не розділяють того, що буде Бог.

Петро загинув на Ватиканському пагорбі, розір'ятий донизу головою; Павло загинув від меча за Остійською брамою Рима (тому базиліка його пам'яті зветься Павло-за-мурами). Вони віддали життя за віру не в одному місці і не однаковим способом, але вони віддали життя за віру, і це їх еднає навіки.

Можливо – якщо задуматися, а тим більше помедитувати, – сучасним християнами могла б допомогти урочистість святих Петра й Павла. Двох найважливіших для первісної Церкви апостолів, одного – призначеного самим Христом, щоб укріплював, пас, навчав і тримав ключі неба; і другого – самим Христом вибраного з-поза апостольського грона. Двох найважливіших учнів, які... рідко коли могли стерпіти один одного. Мали різне виховання, різні підходи до евангелізації. Проповідувати йшли в різні сторони.

Проте у найважливішому вони, попри всі особисті претензії, згоджувалися, особливо коли бачили виразну дію Бога. Бо християни – не петрові, не павлові, не чийсь там іще. Церква – Божа, а свої претензії потрібно в належний момент упакувати в торбу й відкласти. Отак і Церква їх, різних і по-різному покликаних, вшановує в один день, немовби проголошуючи: нас насправді еднає діло Боже, а все решту забудьте.

Делегація ВРЦіРО перебуває з офіційним візитом у Німеччині

29 червня 2015 року розпочався п'ятиденний візит делегації Всеукраїнської ради Церков і релігійних організацій (ВРЦіРО) до Берліна (Німеччина). Організатором візиту виступив довголітній партнер Ради □ німецький християнсько-демократичний Фонд Конрада Аденауера (ФКА). Додамо, що учасниками делегації ВРЦіРО під час візиту є: Блаженніший Святослав, Отець і Глава УГКЦ; Святіший Філарет, Предстоятель УПЦ КП; владика Євстратій (Зоря), секретар Священного Синоду УПЦ КП; о. Олекса Петрів, керівник Департаменту зовнішніх церковних зв'язків УГКЦ; Архієпископ Петро Мальчук, представник РКЦ в Україні у зовнішніх справах; владика Михайло Паночко, Президент Всеукраїнського союзу Церков християн віри євангельської-п'ятдесятників; Геннадій Білоричський, представник Об'єднання іудейських релігійних організацій України; шейх Ахмед Тамім, Муфтії України; Валерій Антонюк, Голова Всеукраїнського союзу об'єднань євангельських християн-баптистів; Микола Данилевич, заступник голови Відділу зовнішніх зв'язків УПЦ МП; Олександр Заєць, голова правління Інституту релігійної свободи.

В аеропорту Берліна делегацію зустрів керівник представництва ФКА в Києві п. Габріеле Бауманн. Першого дня візиту делегацію привітав экс-президент Європарламенту, президент Фонду д-р Ганс-Герт Петерінг. Присутні обмінялися думками щодо подій в Україні, російської агресії проти нашої держави, ролі Церков і релігійних організацій у суспільному житті, подоланні конфлікту, примиренні. Доктор Петерінг підкреслив, що Фонд поділяє позицію Уряду Німеччини щодо неприйнятності російської окупації Криму та агресії на Сході України. «Цю нашу позицію ми доносимо зокрема й до російських діячів», – зазначив він.

Зустріч відбулася в конструктивному дусі, її учасники мали можливість обмінятися думками та досвідом як щодо української тематики, так і щодо релігійного, державного та громадського життя Німеччини. 30 червня зранку в приміщенні Академії Фонду відбулася зустріч із координатором із питань релігії ФКА д-ром Карліс Абмаєр. Пані Абмаєр розповіла про релігійну ситуацію в Німеччині, взаємовідносини між конфесіями і державою та конфесіями між собою, про суспільне сприйняття релігії тощо. Наступною була зустріч із членами групи Первомученика Стефана фракції ХДС/ХСС Німецького Бундестагу.

Метою створення групи, до якої входять близько 80 парламентаріїв, є боротьба з переслідуваннями віруючих, передусім – захист християн від гонінь. Промовці з німецького та українського боку підкреслили, що причиною війни на Сході України є не конфлікт між конфесіями чи націями, а російська агресія. Було зазначено, що в Європі, зокрема в Німеччині, людям важливо знати правду про причини конфлікту, щоб долати вплив кремлівської пропаганди, яка говорить про «громадянську» чи «релігійну» війну, замовчуючи головну роль Росії як агресора. Після зустрічі для делегації відбулася автобусна екскурсія визначними місцями Берліна.

Увечері в приміщенні Бундестагу делегацію прийняв уповноважений у справах Церков і релігій фракції ХДС/ХСС в Парламенті, экс-міністр Уряду ФРН д-р Франц-Йозеф Юнг. На зустрічі йшлося про ситуацію в Україні та у світі, яка виникла у зв'язку з російською агресією проти нашої держави. Протягом півтора години учасники мали можливість обмінятися думками та висловити своє бачення різних аспектів ситуації.

Блаженніший Святослав під час свого слова наголосив, що в Україні панує міжконфесійний та міжнаціональний мир (свідченням цього є склад делегації та її однозгідність щодо основних питань суспільного буття). «Громадянської війни немає, а є збройна окупація частини території України агресивним сусідом, який порушив міжнародне право», – додав він.

Блаженніший Святослав також подякував німецьким високопосадовцям за те, що Німеччина не "втомлюється" від України, а й надалі послідовно обстоює наше право на незалежність, самобутність, право вибору свого майбутнього та свободу віросповідання. Бо там, де прийшов "русский мир", - ці права брутально порушуються. Протягом наступних днів візиту делегація ВРЦіРО зустрінеться із заступником уповноваженого з питань Церков, релігійних і світоглядних організацій, канцелярії Сенату з питань культури Берліна д-м Дірком Крегелем; заступником керівника Католицького офісу Комісаріату німецьких єпископів у Берліні Катариною Єштедт; уповноваженим Ради Євангельської Церкви Німеччини в ФРН д. Мартіном Дуцманом; начальником відділу співпраці з Європою та Північною Америкою Управління європейського та міжнародного співробітництва Єнсом Паулюсом; головою Турецько-Ісламської громади р-на Нойкельн Ендером Цетінем; керівним військовим деканом, уповноваженим Офісу у справах Католицької Церкви при підрозділах із виконання завдань Бундесверу монсеньйором Йоахимом Зимоном; Рабином Єврейської громади Берліна Даніелем Альтером.

Глава УГКЦ у Німеччині: «Сьогодні Донбас дуже подібний до Берліна 70 років тому»

Ми бачили, скільки в Берліні є шрамів і знаків минулої війни. І ми, як люди церковні, маємо особливе відчуття поваги й трепету до землі, на якій було пролито стільки людської крові, - до землі, яка була поділена на різні окупаційні зони і яка до сьогодні відчуває їх вплив... Про це сказав Отець і Глава Української Греко-Католицької Церкви Блаженніший Святослав під час зустрічі з д-ром Дірком Крегелем, заступником уповноваженого з питань Церков, релігійних і світоглядних організацій канцелярії Сенату з питань культури Берліна у рамках візиту ВРЦіРО до Німеччини.

Предстоятель греко-католиків пригадав, що наприкінці минулого року ми згадували 25-ліття падіння Берлінського муру. Недавно ми відзначали закінчення Другої світової війни в Європі... «Тому, гадаю, ніхто не може краще від Берліна відчувати всі болі й страждання України. Бо те, що 25 років тому здавалося dokonаним фактом, що мури розподілу навіки впали, хтось сприйняв як особисту поразку. Тому сьогодні в Україні ми маємо нові окупаційні зони. Сьогодні Україна є жертвою несправедливої агресії сусіднього окупанта», – відзначив Блаженніший Святослав.

«Якщо сьогодні поглянути на український Донбас, – звернув увагу Глава УГКЦ, – він дуже подібний до Берліна 70 років тому. Нині Україна переживає найбільшу гуманітарну кризу і катастрофу після закінчення Другої світової війни. Згідно з офіційними державними даними, ми сьогодні в Україні маємо близько двох мільйонів внутрішньо переміщених осіб. Ми маємо тисячі людей, які загинули, десятки тисяч, які були поранені. Серед поранених велика частина дітей. Сьогодні всі Церкви і релігійні організації займаються колосальною гуманітарною акцією. Тому що бомба і куля не запитують, до якої церкви ти ходиш, до якої релігії належиш». Тому, на переконання Предстоятеля Церкви, сьогодні Україна справді потребує міжнародної солідарності, аби зупинити цю війну, щоб допомогти тим, які страждали і страждають сьогодні в Україні... «Але дивлячись на Берлін, який відродився після жахливої трагедії Другої світової війни, ми плакаємо надії, що й Україна зможе залікувати свої рани і відродитися як вільна незалежна держава», – запевнив Блаженніший Святослав.

Глава УГКЦ подякував за солідарність, яку католики Німеччини виявляють Україні

Відомо, що Єпископська Конференція Німеччини нещодавно зробила дуже гостру, але чітку заяву щодо війни в Україні, яка мала великий суспільний резонанс. Властиво, ми тому і прибули до Німеччини, щоб донести до Німецького уряду правду про те, що діється в Україні. Бо відчуваємо, що Католицька Церква Німеччини є разом із нами. Такими словами звернувся Глава і Отець УГКЦ Блаженніший Святослав до п. Катарини Єштедт, заступниці керівника Католицького офісу Комісаріату німецьких єпископів, 1 липня в Берліні (Німеччина) в рамках офіційного візиту ВРЦіРО.

Очільник Церкви пригадав те, як багато закликів до молитви за Україну зробив католицький єпископат Німеччини. Навіть більше, єпископ д-р Штефан Аккерманн, представник Єпископської Конференції Німеччини, торік приїздив в Україну, щоб узяти участь у роботі Синоду Єпископів УГКЦ. Після відвідин України єпископ дав прес-конференцію, на якій розповів правду про події в Україні. «Ми сподіваємося, що цього року на наше запрошення знову приїде представник німецького єпископату і, таким чином, цей обмін думками та інформацією продовжуватиметься.

Висловлюю подяку за солідарність, яку католики Німеччини виявляють Україні», - подякував Блаженніший Святослав. Глава Церкви зауважив, що німецький БФ «Карітас» дуже допомагає Україні, а український однойменний фонд став другою найбільшою благодійною організацією після міжнародного БФ «Червоний хрест», який допомагає подолати спричинену війною гуманітарну кризу на Сході України.

А ще він повідомив, що в Києві цими днями перебуває делегація від німецького БФ «Церква в потребі», який також здійснює величезну допомогову акцію для римо-католиків в Україні, греко-католиків та православних Церков.

Блаженніший Святослав згадав і про тісну співпрацю УГКЦ із БФ «Реновабіс»: «Ми надзвичайно вдячні за цю співпрацю і допомогу для потребуючих в Україні». Пригадуємо, що Єпископська Конференція Німеччини закликала світовий політикум захистити територіальну цілісність і суверенітет України. У зверненні єпископів ідеться про те, що згідно з Будапештським меморандумом, США, Великобританія та Росія виступили гарантами цілісності України. Цю Заяву ієрархів озвучив єпископ Тріра Штефан Аккерманн, виступаючи на відкритті чергової сесії Синоду Єпископів УГКЦ у Львові 8 вересня. Паралельно документ був оприлюднений у Бонні (Німеччина). Єпископ Аккерманн підкреслив, що Церква Німеччини підтримує Україну в її боротьбі за вільну і справедливу країну. Водночас єпископ запевнив присутніх українських єпископів, що Католицька Церква в Німеччині продовжуватиме підтримувати Церкву в Україні.

Предстоятель УГКЦ у Берліні розвінчує міфи російської пропаганди

Отець і Глава Української Греко-Католицької Церкви Блаженніший Святослав під час зустрічі з паном Крістофом Хойсгеном, радником Канцлера Німеччини з питань зовнішньої політики та безпеки, у рамках візиту ВРЦіРО до Німеччини розвінчав два найбільших міфи російської пропаганди. «Першим таким міфом, – розповів Глава греко-католиків, – є те, що в Україні йде громадянська війна. Ми хочемо вам засвідчити, як голос просто українського народу, що в нас немає громадянського протистояння. Сьогодні все українське суспільство, незалежно від етнічного походження та релігійної приналежності, єдине в бажанні захистити вільну незалежну Українську Державу. Ви бачите, що тут є представники не тільки християн різних конфесій, а і юдеїв, мусульман... І, можливо, така нова єдність українського суспільства зумовлена тією зовнішньою агресією. Другий міф, який сьогодні інструменталізується, зокрема російською стороною, полягає в тому, що в Україні існує релігійний конфлікт. Ми теж одностайною присутністю перед вами хочемо сказати, що це неправда. Великим благом України є те, що нам вдалося зберегти релігійний мир. Ми всі сьогодні одностайно виступаємо проти інструменталізації релігій будь-якими політиками, будь-якою владою, тим більше проти використання релігії з метою агресії». Блаженніший Святослав, говорячи про роль Всеукраїнської ради Церков і релігійних організацій, відзначив, що ВРЦіРО – це громадська організація. «Ми не представляємо ні українську владу, ні політичний істеблішмент, ми є, можливо, найбільш структурованою частиною громадянського суспільства.

Наше завдання є донести до вас голос простих людей, - тих людей, які більше ніж рік тому заявили про свою людську гідність і про європейську ідентичність свого народу», – запевнив Предстоятель. Ведучи мову про проблеми й завдання, які нині стоять перед українцями, Глава УГКЦ наголосив, що великим викликом нашого суспільства є не лише військова агресія, а й необхідність здійснення внутрішніх реформ. «Ми також знаємо, що умовою підтримки України сьогодні, зокрема з боку Європейського Союзу, є проведення українською владою цих реформ. Так, у центрі уваги є глобальне питання корупції. Ми сьогодні хочемо сказати, що прості люди в Україні є тією силою, яка буде трансформувати і реформувати свою державу. Влада і політики приходять і відходять, а український народ, який хоче жити у вільній європейській державі, залишається. І він є протагоністом, силою, яка буде змінювати свою державу», – вважає Блаженніший Святослав. Він розповів, що представники Церков України розробляють окрему програму боротьби з корупцією. «Бо корупція – це не лише питання порушення закону. На жаль, корупція є частиною пострадянської культури. Власне, Революція гідності була революція проти пострадянської України. І сьогодні справді ми всі разом оголосили війну тій корупції, як виховний план трансформації українського суспільства», – зазначив Глава Церкви. «Тому треба бути дуже уважним, – наголосив Блаженніший Святослав, – до тих процесів, які відбуваються в Україні. Ми просимо довіряти не так владі і політикам, як українському народові. І ми просимо підтримати український народ, підтримати представників усіх націй і релігій, які живуть в Україні, та їхнє бажання зберегти й розвинути незалежну Українську Державу».

The Head of the UGCC: I never thought that the words of John Paul II concerning me would be prophetic"

The Head of the UGCC: "I never thought that the words of John Paul II concerning me would be prophetic" This was said in an interview to Polish journalists Grzegorz Gurny. "In June 1999, when I defended my doctorate in Rome, I got an audience with the Pope John Paul II and had a chance to talk to Him. I told him: "Your Holiness, I graduated from the same university as you - Angelicum. I graduated from the same faculty - Moral theology. Now I am going to return to Ukraine and would like to ask for a blessing for a return". Pope looked at me intently and asked, "Are you from Kyiv or Lviv?" "From Lviv" - I replied. "Well, go to Kyiv, you'll have a lot of work there", - said the Holy Father. I never imagined what those words could mean, which proved to be prophetic. I thought that I would be a teacher of theology, but never thought that I would be the Head of the Ukrainian Greek Catholic Church in Kyiv", - said the Primate of the Church. Speaking about the role of St. John Paul II, which he played for Ukraine and the Ukrainian Greek Catholic Church, His Beatitude Sviatoslav noted that over the years, John Paul II was a voice that spoke on behalf of those who had no voice. "He spoke on behalf of the silent church - said the Bishop – as Catholics were called in the Soviet Union. He was like Moses, who spoke to Pharaoh: "Let my people go". It is no coincidence that Soviet leader Mykhailo Gorbachev allowed the activities of the Ukrainian Greek Catholic Church in connection with the visit to the Vatican and meeting with Pope John Paul II. Then also began the process of resurrection of our Church. The spiritual revolution began, which was the forerunner of the fall of the empire and the emergence of free Ukraine. Freedom of religion was like a prophetic harbinger of freedom for all the people". He recalled that an important gesture during a visit to Ukraine of then Pope was that He canonized many Greek Catholic martyrs. "I remember, - continued the Head of the Church - the people then said, if the Pope stepped with his foot onto Ukrainian soil, then communism will never come back here. We can say that His visit to Ukraine secured religious freedom in our country. His call to "Fear not!" remains more relevant and strong in Ukraine, especially today". Archbishop noted that this visit was important not only for Catholics but for the Ukrainian Orthodox Church as well. "John Paul II arrived in Kyiv as a pilgrim to the site of the baptism of Rus, which was the source of Christianity in Eastern Europe. His words were especially important in the context of the search for reconciliation between divided Churches of East and West", - said the Head of the UGCC. We need to remind that 23-27 June is turning the 14th anniversary of the visit of Saint John Paul II in Ukraine.

His Beatitude Sviatoslav thanked American Catholics for their support

On 24th of June a delegation of the US Conference of Catholic Bishops finished its visit of solidarity and support concerning Ukraine. The archbishop of Louisville, Joseph Kurtz, the President of the United States Conference of Catholic Bishops with the archbishop of Chicago Blase J. Cupich, the chair of the USCCB Subcommittee for the Church in Central and Eastern Europe spent a few days in Ukraine to get acquainted with a situation in Ukraine more accurately. They visited Kharkiv, Kyiv and Lviv and could see with their own eyes the development of the Church in Ukraine that has been generously supported with American Catholics for 25 years. Archbishops met with religious and political leaders and also conversed with forced migrants in Kharkiv, young activists in Lviv, students of Kyiv Three Saints Seminary. The summary of a visit was a meeting with Archbishop Emeritus, His Eminent Beatitude Lubomyr and the Head of the UGCC, His Beatitude Sviatoslav. The Head and Father of UGCC thanked all American Catholics for their support and the representatives of the delegation for coming and maintaining the Church and nation at a hard war time. "Thank you for being with us in time of sufferings and fear. A moral solidarity is the same important as a financial support", mentioned he. His Beatitude Sviatoslav also said that today is a unique time for evangelization in Ukraine. Ukrainians need and listen attentively to the Church's voice. "In our development strategy we say, the vibrant parish a place to encounter a living Christ. However, recently we also have witnessed that Maidan, the front line are places to encounter a living Christ. In such moments a society opens the doors to the Church and Church must have enough skills to enter", - stressed on an Archbishop. The main Archbishop added that a spiritual renewal that UGCC came through on West Ukraine in 90th, now it is coming through on Central and East Ukraine. The members of a delegation of the US Conference of Catholic Bishops shared their thoughts and experience with Ukrainian hierarchs, gained during their short but successful visit to Ukraine. "We have seen a camp of migrants in Kharkiv, really tragic and grim fates, with so less living conditions, but with a mutual support, acceptance and joy. During the meeting with US Ambassador to Ukraine we mentioned that an international community can do more, because it is not enough to have just one of such camps", signified an Archbishop Blase Cupich. For the delegation it was also important to know the details of a recent Ukrainian history, to retell it to the Catholics in America. "We walked from St. Sophia Cathedral to the Maidan and it was very touchingly for us to see with our own eyes the traces of struggling for dignity and freedom", - explained Archbishop Joseph Kurtz, who visited Ukraine for the first time.

Saint Peter

Peter was a native of Bethsaida, near Lake Tiberias, the son of John, and worked, like his brother St. Andrew, as a fisherman on Lake Genesareth. Andrew introduced Peter to Jesus, and Christ called Peter to become a disciple. In Luke is recounted the story that Peter caught so large an amount of fish that he fell down before the feet of Jesus and was told by the Lord, "Do not be afraid; from now on you will be catching men".

Jesus also gave Simon a new name: Cephas, or the rock. Becoming a disciple of Jesus, Peter acknowledged him as "... the Messiah, the son of the living God". Christ responded by saying: "... you are Peter and upon this rock I will build my church.... He added: "I will give you the keys of the kingdom of heaven. Whatever you bind on earth shall be bound in heaven; and whatever you loose on earth shall be loosed in heaven".

Peter was always listed as the first of the Apostles in all of the New Testament accounts and was a member of the inner circle of Jesus, with James and John. He is recorded more than any other disciple, and was at Jesus' side at the Transfiguration, the raising of Jairus' daughter, and the Agony of the Garden of Gethsemane. He helped organize the Last Supper and played a major role in the events of the Passion. When the Master was arrested, he cut off the right ear of a slave of the high priest Malchus and then denied Christ three times as the Lord predicted. Peter then "went out and began to weep bitterly".

After the Resurrection, Peter went to the tomb with the "other disciple" after being told of the event by the women. The first appearance of the Risen Christ was before Peter, ahead of the other disciples, and when the Lord came before the disciples at Tiberias, he gave to Peter the famous command to "Feed my lambs.... Tend my sheep.... Feed my sheep".

In the time immediately after the Ascension, Peter stood as the unquestionable head of the Apostles, his position made evident in the Acts. He appointed the replacement of Judas Iscariot; he spoke first to the crowds that had assembled after the descent of the Holy Spirit at Pentecost; he was the first Apostle to perform miracles in the name of the Lord; and he rendered judgment upon the deceitful Ananias and Sapphira.

Peter was instrumental in bringing the Gospel to the Gentiles. He baptized the Roman pagan Cornelius, and at the Council of Jerusalem he gave his support to preaching to Gentiles, thereby permitting the new Church to become universal. Imprisoned by King Herod Agrippa, he was aided in an escape by an angel. He then resumed his apostolate in Jerusalem and his missionary efforts included travels to such cities of the pagan world as Antioch, Corinth, and eventually Rome. He made reference to the Eternal City in his first Epistle by noting that he writes from Babylon .

It is certain that Peter died in Rome and that his martyrdom came during the reign of Emperor Nero, probably in 64. Testimony of his martyrdom is extensive, including Origen, Eusebius of Caesarea, St. Clement I of Rome, St. Ignatius, and St. Irenaeus. According to rich tradition, Peter was crucified on the Vatican Hill upside down because he declared himself unworthy to die in the same manner as the Lord. He was then buried on Vatican Hill, and excavations under St. Peter's Basilica have unearthed his probable tomb, and his relics are now enshrined under the high altar of St. Peter's.

From the earliest days of the Church, Peter was recognized as the Prince of the Apostles and the first Supreme Pontiff; his see, Rome, has thus enjoyed the position of primacy over the entire Catholic Church. His symbols include an inverted cross, a boat, and the rooster.

Saint Paul

St. Paul, the indefatigable Apostle of the Gentiles, was converted from Judaism on the road to Damascus. He remained some days in Damascus after his Baptism, and then went to Arabia, possibly for a year or two to prepare himself for his future missionary activity. Having returned to Damascus, he stayed there for a time, preaching in the synagogues that Jesus is the Christ, the Son of God. For this he incurred the hatred of the Jews and had to flee from the city. He then went to Jerusalem to see Peter and pay his homage to the head of the Church.

Later he went back to his native Tarsus, where he began to evangelize his own province until called by Barnabus to Antioch. After one year, on the occasion of a famine, both Barnabus and Paul were sent with alms to the

Soon after this, Paul and Barnabas made the first missionary journey, visiting the island of Cypress, then Pamphylia, Pisidia, and Lycaonia, all in Asia Minor, and establishing churches at Pisidian Antioch, Iconium, Lystra, and Derbe.

After the Apostolic Council of Jerusalem Paul, accompanied by Silas and later also by Timothy and Luke, made his second missionary journey, first revisiting the churches previously established by him in Asia Minor, and then passing through Galatia. At Troas a vision of a Macedonian was had by Paul, which impressed him as a call from God to evangelize in Macedonia. He accordingly sailed for Europe, and preached the Gospel in Philippi, Thessalonica, Beroea, Athens, and Corinth. Then he returned to Antioch by way of Ephesus and Jerusalem. On his third missionary journey, Paul visited nearly the same regions as on the second trip, but made Ephesus where he remained nearly three years, the center of his missionary activity. He laid plans also for another missionary journey, intending to leave Jerusalem for Rome and Spain. Persecutions by the Jews hindered him from accomplishing his purpose. After two years of imprisonment at Caesarea he finally reached Rome, where he was kept another two years in chains.

The Acts of the Apostles gives us no further information on the life of the Apostle. We gather, however, from the Pastoral Epistles and from tradition that at the end of the two years St. Paul was released from his Roman imprisonment, and then traveled to Spain, later to the East again, and then back to Rome, where he was imprisoned a second time and in the year 67, was beheaded. St. Paul's untiring interest in and paternal affection for the churches established by him have given us fourteen canonical Epistles. It is, however, quite certain that he wrote other letters which are no longer extant. In his Epistles, St. Paul shows himself to be a profound religious thinker and he has had an enduring formative influence in the development of Christianity. The centuries only make more apparent his greatness of mind and spirit.

Translation by I.G. Mykyta

Trans Carpathian priest in ATO (Anti-Terrorist Organisation): “Here they begin to believe in God”

*Father Ivan is 44-years old. In civilian life he lives in Uzhhorod where, as Vicar-General, he heads a church tribunal of the **Greek Catholic Eparchy of Mukashevo**. And today he sits in the trenches near Debaltseve, giving moral support to our fighters and helping them to live through the horrors of war. With minor breaks he has been in the ATO for 3 months. Now he is serving in the region of such settlements as Debaltseve, Chornukhine, and Popasna – places that are considered the “hottest spots” at the moment. Here, at hand, our Trans Carpathian men of the 128th mountain foot soldiers Brigade are based.*

Father Ivan, how did you come to be at the front?

–At one time I served in the Army, so I was not surprised when I got called up. When the Army command discovered that I was a priest they even apologised for the call-up, but I said that I was willing to serve under one condition: I will not use arms; I will be a chaplain. With some breaks I have now been in the ATO zone for 3 months. Now I am serving in the region of such settlements as Debaltseve, Chornukhine, and Popasna – places that are considered the “hottest spots” at the moment. Here, at hand, our Trans Carpathian men of the 128th mountain foot soldiers Brigade are based.

What concerns do the soldiers bring to you?

–Often they come for a blessing, diversion and simply to talk. In a war pretty well all become believers. Even those who until this time were obdurate atheists, here start believing in God, looking for His protection. Every day they see death, blood: constantly they are under fire. Many fall into depression; this is especially seen with wounded, invalided in the hospitals. Most often they ask. “God, why has this happened? Why us?” And I tell them that the entire situation is due to people: their apathy, their greed, their anger, ambitions, desire for wealth.

Do you wear body armour?

–Yes, always. Sometimes I only take it off to sleep. You know, the terrorist snipers especially target officers and chaplains. They feel that with the loss of leaders and chaplains an army will lose morale. But I don't cringe or hide behind barriers.

Are there enough chaplains in the ATO zone today?

–In my opinion there are very few. In the difficult region of Debaltseve I am working alone. I know that there is a priest about 5 kilometres from us; generally in the 40 kilometre zone of Donetsk and Luhansk there are about 5 priests, Greek-Catholic and Orthodox of the Kyivan Patriarchate. I can't answer why this is so. Maybe they are afraid, and maybe there are other reasons.

You said that you've been in a warzone prior to this. With that in mind is there anything in this situation that has especially caught your attention?

–You know, I was sort of aware of where I was going. And I knew that this is not a standard war of the military fighting military. But I did not expect what I would see here. This is hell. We have seen so many syringes in the mines where the terrorists were hiding! There were even fewer cartridges than those syringes. Our lads were catching Chechens who said something of the kind, “This is my land – why have you come here?” That's when you realise that you are not dealing with patriots, but hell spawn: hirelings, willing to take human lives for money; drug addicts, past criminal prisoners, who without pangs of conscience loot, kill and destroy. For this, maybe I wasn't really prepared.

And what is your attitude towards those priests who bless terrorists for war?

–Blessing for battle, for killing is generally inadmissible. For it is said don't covet that which belongs to another. And that refers to another's goods and their territories. On our side we bless the soldiers to defend our land and its citizens. Any priest who blesses terrorists is a devil, not a priest. If a priest takes up arms and is ready to kill (here, by the way there are many such “batiushki” who openly fight against “banderivtsi”), then they are not priest but agents of the KGB in cassocks.

You've had to associate with captive terrorists?

–Yes. I was called at one time because they wanted to become friendly. These were lads from Russia, recruited by the military. They had been told that Russian speaking population was being killed in Ukraine, which suppressed their judgment – so they came to fight as volunteers. They had only been two days in Donbas when they lost their taste for fighting after the first day; when they saw how things really were here and that it's the terrorists that torture the Slavs. On the second day they let themselves be captured. I am ready to associate with such people who have been fooled and haven't killed anyone. But, no matter how cruel that sounds, there are prisoners that I would not go near.

Often you've been forced to hide in trenches and basements?

–Very often. There's a fusillade of shooting every 40 minutes – every hour, that's when we hide. Often there is no telephone contact, it's very hard to make contact with families. That's why the lads speak to me. We spend many a sleepless night talking about everything in the world. Many problems that have been troubling the lads before this become exacerbated. For instance, many of them did not have much conversation with their parents during childhood because their parents were working or were otherwise engaged. Some are depressed by the weakness of officers, betrayal of leadership. But generally their bearing and fighting are very creditable. Even though not officially announced this is a full-blown war with Russia. The place is full of professional soldiers with standard arms. Many Chechens are also fighting. They are known as fierce fighters but really they are the first to become prisoners of war. From these prisoners of war we found out that, along with the Russian humanitarian supplies the terrorist brought in a mobile crematorium that they use to cremate their own casualties.

Have you got everything you need on the frontline?

–I'm not complaining. But I do want to thank my friends in Uzhhorod and Seredno, who help the fighters and bring them all the necessities. Not long since they brought more than a thousand pieces of underwear and warm socks. I am happy for my lads now that they have warm, clean things. So, once again I want to thank my fellow countrymen for their support.

Закарпатець о. Іван Ісайович став народним героєм України

Військового капелана із Закарпаття о. Івана Ісайовича нагородили орденом «Народний герой України».

На вручення цієї найвищої недержавної нагороди, яке відбулося цими днями у Львові, він прийшов, повертаючись з АТО. На Закарпатті з відзнакою та поверненням його першими привітали сестри св. Йосифа та діти сиротинця в селищі Королево, якими опікується отець.

Кореспонденту «Голосу Карпат» священник зізнався, що для нього нагорода стала справжньою несподіванкою. Розповідає, вже на самому врученні дізнався, що подали його на цю нагороду офіцери Львівської академії сухопутних військ, Департамент із роботи з особовим складом та волонтери «Львівський лицар».

«Коли народ, волонтери і офіцери бажають, щоб я цю нагороду мав, для мене їхня увага є найбільшою нагородою... Дуже важко було дивитися, коли нагороди отримували батьки або жінка-вдова, бо син чи чоловік загинув. Але це були не просто сльози втрати... Коли мама приймала цю нагороду, дякувала Богу за такого сина, казала: я знаю, він сам пішов на це, він хотів бачити Незалежність, і я вірю, що ми далі будемо боротися... Як громадянам – їм можна позаздрити», – зауважив священник.

Загалом у зоні АТО капелан із перервами перебував близько восьми місяців. Цього разу йому довелося побувати у Сартані, Широкіному, Артемівську Донецької області. Зі собою він привіз прапор з підписами бійців з Вилка, Сасова, Чопа тощо. Священнику його подарували закарпатські прикордонники.

Довідка:

Нагородження цим орденом започаткували українські волонтери. Вони спільно з військовими відзначають тих, хто виявив найбільшу мужність в АТО. Волонтерів, медиків, військових і священників обирають шляхом народного голосування.

На виготовлення нагород небайдужі віддавали свої прикраси, столові набори, цінні та ексклюзивні речі. Сама ж нагорода для бійців – тризуб із червоно-чорною стрічкою на колодці, для волонтерів та медиків – жовто-блакитна стрічка на колодці зі срібним тризубом. Також до нього додається монета – «Небесна сотня» і картка Глобус банку.

Віра — це наша життєва сила

Просити у Господа дару сильної і відважної віри, яка спонукає нас поширювати надію і життя серед наших братів закликав Папа Франциск, промовляючи в неділю 28 червня до десятків тисяч паломників, що зібрались опівдні на площі Святого Петра у Ватикані.

Роздумуючи над недільними літургійними текстами, Святіший Отець звернувся до євангельської розповіді про воскресіння дванадцятирічної дівчинки, доньки Яіра, одного із старійшин синагоги. Він припав до ніг Ісуса, благаючи: «Донечка моя помирає. Прийди і поклади на неї руки, щоб видужала й жила!» (Мк 5,23). «У цьому благанні відчуваємо турботу кожного батька за життя і добро своїх дітей, – сказав Папа. – Відчуваємо також і велику віру, яку він має в Ісуса Христа». І коли надійшла вістка, що дівчатко вже померло, Ісус сказав йому: «Не бійся, тільки вір!» І, ввійшовши у дім, взяв дівчинку за руку та наказав їй підвестись. Дівчинка відразу встала та почала ходити. «У цьому бачимо безумовну владу Ісуса над фізичною смертю, яка для Нього є немов сон, з якого можна прокинутись».

У рамки цієї події святий євангеліст Лука включає розповідь про жінку, яка дванадцять років страждала від кровотечі.

Вона багато натерпілась і витратила все своє майно, але не мала жодного полегшення. Їй вистачило тільки доторкнутись до Ісусової одежі і вона вмить одужала. Ісус утішив її словами: «Дочко, віра твоя спасла тебе!» (див.34).

«Ці два епізоди – одужання та воскресіння – мають спільний осередок – віру», – мовив Його Святість. Він запросив поставити собі запитання, чи ми віримо, що Ісус може зцілити та воскресити з мертвих? У світлі цієї віри написано все Євангеліє – Христос воскрес, Він переміг смерть і задля цієї перемоги також і ми воскресемо. Ісус є Господом, Який має владу над злом і смертю та хоче привести нас до дому Отця, де панує життя.

Папа наголосив, що віра – це життєва сила, повнота нашої людськості. Христове Воскресіння діє в історії як початок оновлення і надії.

Закінчуючи недільну катехизу, Папа Франциск закликав просити в Господа, за посередництвом Пречистої Діви Марії, дару сильної і відважної віри, яка спонукає нас поширювати надію і життя серед наших братів.

Глава Єпископату США: мені запам'яталася сила духу українців і їхня воля до свободи

«За три дні перебування в Україні мені запам'яталася передусім сила духу й віри українців, їхня воля до свободи, – сказав архієпископ Джозеф Куртз, Глава Єпископату США. – Я повертаюся додому з усвідомленням того, наскільки важливо зараз продовжувати нашу співпрацю з Україною».

За словами архієпископа, спілкування з українськими єпископами допоможе визначити, куди конкретно надсилати допомогу від американців. «Ми хочемо й надалі підтримувати Україну, бо це допомагає нам ставати щедрішими», – зізнався він.

Глава Єпископату США також зазначив, що його делегації під час зустрічей з українськими духовними особами та вірними «вдалося не просто потиснути одне одному руки, а й відверто поговорити і разом помолитися». «Крім того, ми мали можливість зустрітися з Прем'єр-міністром України Арсенієм Яценюком, – сказав він, – адже для нас важливо було дізнатися, як і чим ми можемо підтримати людей».

«Ми також хотіли дізнатися більше про гуманітарні ініціативи, – додав високий гість, – надто про життя людей, які вимушено стали біженцями, втратили родини. У нас була можливість відвідати особливо вразливі сім'ї в поселенні для біженців. У шпиталях ми спілкувалися з пораненими, покаліченими».

«Я зайшов до будинку однієї жінки з двійнею, яку покинув чоловік, – поділився Президент АЄК Джозеф Куртз враженнями про відвідання родини переселенців. – Один із хлопчиків мав синдром Дауна, і коли я хотів з ним привітатися, він стрибнув мені на руки і обійняв. Ти не можеш говорити відсторонено, коли побачиш обличчя тих людей. У шпиталі ми дізналися, що один із поранених не міг поїхати за кордон на операцію, бо не мав візи. Ідеться не про якусь велику кількість людей, а лише про одну особу, яка потребувала операції негайно». Спілкування з людьми, за словами американського гостя, роблять їхні проблеми більш зрозумілими та близькими. «Тож я поїду до Америки, – сказав він, – не лише зі знанням ситуації в голові, а й з пам'яттю в серці».

Глава УГКЦ: «Ніколи не думав, що слова Івана Павла II щодо мене виявляться пророчими»

Отець і Глава Української Греко-Католицької Церкви Блаженніший Святослав розповів, що Папа Іван Павло II передбачив для нього багато роботи в Києві.

Про це Глава УГКЦ розповів в інтерв'ю польському журналісту Гжегожу Гурному.

«У червні 1999 року, коли захистив докторат у Римі, потрапив на аудієнцію до Івана Павла II і мав нагоду якийсь час поговорити з ним. Я сказав йому: "Святіший Отче, я закінчив той самий університет, що і ви, – Ангелікум. Закінчив той самий факультет – моральне богослов'я. Тепер я збираюся повертатися в Україну і хотів би попросити про благословення на це повернення". Папа подивився на мене пильно і запитав: "Ти з Києва чи зі Львова?" "Зі Львова", – відповів я. "Ну то їдь до Києва, будеш там мати багато роботи", – сказав Святіший Отець. Ніколи не припускав, що можуть означати ті слова, які виявилися пророчими. Гадав, що стану викладачем богослов'я, але ніколи не думав, що буду Главою Української Греко-Католицької Церкви в Києві», – розповів Предстоятель Церкви.

Говорячи про роль святого Івана Павла II, яку він відіграв для України та УГКЦ, Блаженніший Святослав зазначив, що протягом багатьох років Іван Павло II був голосом, який говорив від імені тих, котрі не мали голосу. «Він говорив від імені мовчазної Церкви, – зазначив архиєрей, – як називали католиків у Радянському Союзі. Він був як Мойсей, який говорив до фараона: "Відпусти мій народ". Це не випадково, що радянський лідер Михайло Горбачов дозволив діяльність Українській Греко-Католицькій Церкві у зв'язку з візитом до Ватикану та зустрічю з Папою Римським Іваном Павлом II. Тоді також почався процес воскресіння нашої Церкви. Наступила духовна революція, яка стала провісником падіння імперії і появою вільної України. Свобода релігії була як пророчий провісник свободи цілого народу».

Він пригадав, що важливим жестом під час візиту в Україну тодішнього Папи Римського було те, що він зачислив до лику блаженних багато греко-католицьких мучеників. «Пам'ятаю, – продовжив Глава Церкви, – що люди тоді казали: якщо Папа ступив своєю ногою на українську землю, то комунізм сюди ніколи не повернеться. Можна сказати, що його приїзд до України закріпив релігійну свободу в нашій країні. Його заклик "Не бійся!" залишається і далі актуальним та сильним в Україні, особливо сьогодні».

Верховний Архієпископ відзначив, що цей візит був важливим не тільки для католиків, а й для Української Православної Церкви. «Іван Павло II приїхав до Києва як паломник до місця хрещення Русі, яке стало джерелом християнства у Східній Європі. Його слова були особливо важливі в контексті пошуку примирення між розділеними Церквами Сходу і Заходу», – сказав Глава УГКЦ.

Пригадуємо, 23-27 червня виповнюється 14-та річниця візиту святого Івана Павла II в Україну.

Глава УГКЦ і міністр оборони Канади обговорили ситуацію в Україні

27 червня 2015 року Блаженніший Святослав, Глава УГКЦ, зустрівся з міністром оборони Канади Джейсоном Кенні, який також обіймає посаду міністра мультикультурності і відповідає за зв'язки з українською громадою Канади та релігійними спільнотами.

У зустрічі, яка проходила в Брюховичах біля Львова, сторони обговорили події, які відбуваються на Сході України. Відтак Глава УГКЦ подякував канадським гостям за увагу і турботу, які вони приділяють українському народу.

Крім того, учасники зустрічі обмінялися думками щодо шляхів подолання російської агресії проти України.

Переселенці зі сходу України, які живуть на Тернопільщині, відвідали Зарваницю
25 червня працівники проекту «Соціально-психологічна допомога вимушеним переселенцям зі сходу України» Тернопільського БФ «Карітас» спільно з ГО «Самопоміч» вдруге організували паломницьку поїздку до Маріїнського духовного центру у с. Зарваниця для вимушених переселенців зі сходу України, котрі проживають у нашому регіоні.

Сім'ї переселенців мали змогу пізнати історію виникнення чудотворного місця, спільно помолитися Святу Літургію, а також кожен із присутніх пройшов стаціями Хресної дороги. Підопічні духовно збагатилися з настанов та порад о. Андрія Марчука, директора Тернопільського БФ «Карітас», а відтак поклонилися іконі Матері Божої Зарваницької.

ОЛЕГ НИТКА, заступник керівника міської ГО «Об'єднання «Самопоміч»: «Зараз у поїздки беруть участь переселенці, переселенці з дітьми. А поскільки діти – то наше майбутнє, ми хочемо долучитися до виховання власне цих дітей, дітей переселенців в тих традиційних українських цінностях, які роками склалися в українського народу. І, власне, зробити свій посильний внесок в об'єднання, консолідацію української нації».

У Зарваницю вдруге їде пані Тетяна. Жінка ще рік тому переїхала зі Слов'янська і була приємно вражена тернополянами. Каже, взаєморозумінню не завадила ні інша конфесія, ні мова. Вимушених переселенців, які стали підопічними тернопільського «Карітасу», вже більше двох сотень. Найбільше їм зараз потрібні продуктові набори та одяг. Адже ці люди, втікаючи від бойових дій, часто встигали взяти з собою лише найнеобхідніше.
о. АНДРІЙ МАРЧУК, генеральний директор Тернопільського благодійного фонду «Карітас»: «Я, як священник, який буду опікуватися в цьому паломництві і їхати разом із ними в Зарваниці, очоливши Службу Божу для них, буду молитися також, щоби Бог благословив їхнє життя. Буду молитися за громадську організацію «Самопоміч», щоби ми ще більші мали напрацювання, щоби ще більше було відкритості сердець. А також і за всіх наших тернополян».

До допомоги переселенцям долучилися не лише тернополяни, а й діаспора.

ЕДУАРД БИНДАС, представник міської ГО «Об'єднання «Самопоміч»: «Наша громада передає речі з Канади, з Італії. Ми спільно з «Карітасом» передаєм ці речі в «Карітаса» в столовій для цих людей. Потім ми робимо такий фото- та відео звіт і звітуємо перед нашою діаспорою».

Папа Франциск відвідав свого попередника

Папа Франциск відвідав 30 червня вранці відвідав свого попередника на престолі святого Петра – Папу-емерита Венедикта XVI. Півгодинна зустріч відбулась в монастирі «Mater Ecclesiae» - «Мати Церкви», де від моменту зречення у лютому 2013 року мешкає Папа-емерит.

Святіший Отець попрощався з Венедиктом XVI перед його від'їздом на двотижневий відпочинок до папської заміської резиденції в Кастель Гандольфо, побажавши йому приємного відпочинку. Вперше за ці роки він від'їхав на літній відпочинок, прийнявши запрошення Папи Франциска.

4 липня у Кастель Гандольфо Папа Венедикт отримає докторати «honoris causa» від двох краківських вищих навчальних закладів – Папського Університету Івана Павла II та Музичної Академії,- повідомляє Християнський портал [КІРІОС](#) з посиланням на [Радіо Ватикан](#).

Сам Папа Франциск не виїжджає на літній відпочинок. Лише зменшені його прилюдні зустрічі, як загальні аудієнції у середу та Святі Меси за участю вірних в каплиці святої Марти. А від 5 до 13 липня триватиме його Апостольська подорож до Латинської Америки.

Зцілення слуги сотника

Роздуми до Слова Божого на четверту неділю після П'ятидесятниці (УГКЦ)

Уривок з Євангелія від Матея розміщений у 8:5–13 розповідає про зцілення слуги римського сотника з Капернауму. Це надзвичайне свідчення євангелиста, подібно як і уривок, що його випереджує та розповідає про зцілення прокаженого (8:1–4), в наративі Євангелія слідує одразу після Нагірної проповіді, яка розміщена в 5 – 7 главах. Спочатку Ісус навчає словом, а потім тим самим словом діє – зціляє. Матей скомпонував свій твір так, що після навчальної частини Євангелія завжди слідує діяльна. Так повторюється аж п'ять разів (Мт 5 – 7: т. зв. Нагірна проповідь; Мт 10: Місія Царства; Мт 13: Притчі про Царство; Мт 18: Навчання про Церкву; Мт 23 – 25 Остання промова Ісуса), кожний з котрих закінчується подібною фразою «і як Ісус скінчив ці слова» (Мт 7:28; 11:1; 13:53; 19:1; 26, 1). В цей спосіб Матей демонструє, що Ісус є той «новий Пророк», про якого заповідав Мойсей в книзі Второзаконня 18:15: «Пророка зпоміж вас, з твоїх братів, такого, як я, Господь, Бог твій, настановить тобі; Його маєте слухатись». Таким чином, з одного боку, Ісус як новий Мойсей (в Старому Завіті Мойсей дав Ізраїлеві Тору – Вчення (П'ятикнижжя): Буття, Вихід, Левіт, Числа, Второзаконня) проповідує новому Ізраїлеві (Церкві) з нового Синаю (Нагірна проповідь: Мт 5 – 7), а з іншого боку, Він є незрівнянно більший ніж Мойсей: бо ж будучи в абсолютній єдності з Отцем (пор. Йо 10:30) є Животворящим Господом, якого слово «живе і діяльне» (пор. Євр 4:12).

Сила цього слова є грандіозна – ним Він не тільки творить світ і все, що існує в ньому (Словом Господнім створене небо, і подихом уст його – вся його оздоба – Пс 32: 6), але й підтримує цей світ та діє в ньому в рамках Історії Спасіння (Підтримуючи все своїм могутнім словом, здійснив очищення гріхів і возсів праворуч величі на вишині – Євр 1:3), а в кінці буде судити світ цим же ж словом (Хто мене відкидає і слів моїх не приймає, має той суддю свого: слово, яке я вирік, судитиме його дня останнього – Йо 12:48). Надзвичайно важливим є той факт, що єврейський термін «dabar», на українську мову можна перекласти і як «слово», і як «діло». Звідси гідним подиву є довір'я сотника, який каже до Ісуса: «Скажи лише слово – і слуга мій видужає» (Мт 8:8).

Ісус хвалить віру римського вояка, під якою в семітському розумінні завжди мається на увазі насамперед довір'я до особи (слово віра – emuna, в єврейській мові є спільнокореневим зі словом "Аміль" і тому окрім стверджувального змісту, містить в собі значення вірності, твердості та непохитності). На відміну від грецького світу, та властивого йому абстрактного мислення, семіти ніколи не вживали термін «віра» у відношенні до якихось теоретичних чи абстрактних питань чи істин (тому ідолопоклонство вважалося дуже великим гріхом – вірячи в ідоли, ти по суті узалежнював себе та ввіряв себе комусь чи чомусь, чого насправді не існує, або, що є незрівнянно меншим за людину, яка є вінцем творіння; беручи до уваги факт, що ми уподібнюємося до того кому чи чому поклоняємося, ідолопоклонство було шляхом деградації та нищення особи).

Мудреці, які прийшли зі сходу, щоб поклонитися Ісусові (Мт 2:1–12), римський сотник (Мт 8:5–13), жінка ханаанянка (Мт 15:21–28) – не зважаючи на те, що були язичниками, спромоглися на такий вияв довіри до Ісуса, на який і близько не були здатні ті, які думали, що майже все знають про Бога та були певні, що є кращими від тих же ж язичників.

Чи сьогодні (читаючи приватно цей уривок чи слухаючи його в храмі) ми маємо відвагу повторити за сотником: "Ісусе! скажи лише слово", – щоб з довір'ям відкритися на силу та Життя, які криються в Добрій Новині – Євангелії?

Як митрополит Шептицький створив музей і подарував мистецьку колекцію

«Митрополит інтуїтивно розумів сутність мистецтва, іконографію, використання кольорів. Ікони Бойчука, Манастирського, Осінчука відібрані дуже гарно»

Львів – Модест Сосенко, Олекса Новаківський, Михайло Бойчук, Ювеналій Мокрицький, Юліан Буцманюк і ще понад двадцять відомих українських художників навчалися у європейських школах за фінансової підтримки митрополита Української греко-католицької церкви Андрея Шептицького. Митрополит не лише був мистецтвознавцем, але й меценатом культури. Чому для провідника церкви мистецтво було настільки важливим у житті?

Якось один священник написав митрополитові, що він, його жінка і діти, а ще парафіяни оглядали ікону Модеста Сосенка і переконались, що цей «образ ні до чого», нема у ньому нічого «артистичного». Митрополит ікону забрав і віддав в інший храм, а Модест Сосенко й надалі отримував замовлення церкви, згідно з волею митрополита, попри консерватизм багатьох отців. Митрополит Андрей дивився набагато років вперед і старався модернізувати сакральне мистецтво, але гармонійно зі східною традицією.

Годинами митрополит міг читати ікону. Бо, як ніхто, розумів, що сакральне мистецтво має сприяти очищенню і покращенню людської душі.

«Митрополит інтуїтивно розумів сутність мистецтва, іконографію, використання кольорів. Ікони Бойчука, Манастирського, Осінчука є всі різні за стилем виконання, але вони всі відібрані дуже гарно. Він вмів відібрати від того всього, що йому подають – найкраще. Це було на рівні інтуїції. Він вмів вибрати художника, який вмів малювати у тій чи іншій стилістиці. Це феноменально, це глобальний план. Митрополит ще дитиною, стоячи перед іконостасом у родинному селі, розумів, що таке є ікона, що таке взагалі атмосфера, коли людина заходить у храм, що вона не лише має вознестись у молитві, але повинна бути оточена речами, які сприятимуть цьому», – говорить мистецтвознавець, дослідниця мистецької спадщини митрополита Шептицького

Малював і сам митрополит

Митрополита Андрея і його братів малювати вчила у дитинстві мама – Софія Фредро-Шептицька. Брав пензель у руки і сам Владика. Збереглись кілька його творів. Але, мабуть, надто добре розуміючи і знаючи мистецтво, цінуючи його, закинув пензель. «Справжніми іконописцями були давні монахи. Митрополит, якби розвинув це, був би непоганим художником», – каже Ірина Гах.

Коли Андрей Шептицький у січні 1901 року очолив УГКЦ і оселився у митрополичих палатах на Святоюрській горі, одразу почав створювати церковний музей. Тоді ще не усвідомлював, наскільки цінною стане його колекція для українського народу.

«Це, мабуть, було на рівні хобі, він аристократ, розумівся на мистецтві. Є спогади мами, коли син супроводжував її в поїздках у Європу, то ходив музеями і церквами, – розповідає вона. – Вже навчаючись у Кракові, тоді ще Роман Шептицький, зустрічався з художниками, польською елітою, дотичною до мистецтва. Це закономірно, що в ньому мало проявитись оте поцінування пам'яток культури».

У п'яти кімнатах митрополичої резиденції розміщувалась його колекція – давні українські твори, європейські, а ще книги, архівні документи. У 1911 році митрополит купив віллу родини Дуніковських (нині вулиця Драгоманова) і туди переніс церковний музей, створивши там у 1913 році Національний музей, як дар українському народові.

«І його блакитна кров, і його освіта, і отой шалений інтелект, дуже високий рівень елементарного чуття, що я це зроблю і це залишиться моєму народові, що він яскраво і проявив, коли у 1913 році передав свою збірку українському народу», – розповідає дослідниця. **Найкраща книгозбірня від митрополита** Митрополит мав великий сентимент до книг. Ця «слабість» перейшла до нього від батька – графа Івана Шептицького, який колекціонував давні книжки. Завдяки митрополитові Україна має одну з найкращих книгозбірень в Європі, що зберігається в Національному музеї.

«Це культурологічна основа, шрифти, історія книгодрукування, рукописна історія України, гравюра, перші високоякісні графічні роботи. Книжка як фундамент до естетичної та розумової, передусім, діяльності, – додає Ірина Гах. – Для митрополита не було важливо, якою мовою написана книжка, головне, щоб вона була цінна, як така».

За дорученням митрополита, спеціально з-за кордону привезли модрина для виготовлення полиць під книги, які досі служать цьому. «Це ніби маленька деталь, але це окремий штрих до митрополита, бо модрина не їсть так шашіль. Маленький штришок, а з них складається людина, яка нам залишила спадщину», – зауважує Ірина Гах.

Понад три тисячі експонатів передав митрополит у музей. З кожної мандрівки привозив щось нове, організовував за власні гроші експедиції науковців, які звідти теж везли цінні речі для музею. У 1909 році митрополит заклав іконну збірку у монастирі монахів-студитів. Книгозбірня нараховувала понад 20 тисяч екземплярів, було кілька тисяч ікон. Велику частину колекції спалила радянська влада після смерті митрополита.

«Митрополит був європейцем у тому глобальному розумінні. Якби врешті-решт не він, то ми б не мали виставок, які відбувались у 30-ті роки у Львові, європейське мистецтво тут виставляла «паризька група». Якби не митрополит, ми б не мали Національного музею, не мали модерного сакрального мистецтва, Починаючи від Михайла Бойчука, закінчуючи художниками середини ХХ століття, вони у своїй сакральній творчості у церквах вводили таку велику частину мистецьких елементів. Ми маємо сьогодні і кубізм, і модернізм, і сецесію, але воно настільки гармонійно інтерпретовано і підпорядковано під наш східний обряд, що сприймається природньо до нашої східної традиції. І це вже класика. Митрополит увів у церкву вітраж. Вся Європа у першій половині ХХ століття вводить вітраж, який був забутий перед тим. І ми вже в перші десятки керування церквою Шептицьким маємо вітраж, який заснований на нашій регіональній іконографії. Ми маємо завдяки митрополитові шедевр, який увійшов у всі європейські каталоги – це вітражі Успенської церкви, де у давній інтер'єр XVII-XVIII століть, вводить вітражі Петра Холодного. Шість вітражів святих та нашої історії. Без митрополита, без рішень єпархіальної комісії, створеної ним на Святоюрській горі, цього б не було», – наголосила мистецтвознавець.

Молитва за прославу митрополита Андрея Шептицького

Господи Ісусе Христе! Ти завжди нагороджуєш Твоїх вірних слуг не тільки особливішими дарами своєї Любови, але й вічною нагородою Святих у небі, а в многих випадках і прославою на Твоїх святих Престолах тут на землі. Покірно благаємо Тебе, зволь так прославити Твого вірного слугу Андрея Шептицького. Він упродовж свого праведного життя, повного терпінь і досвідів, був добрим Пастирем свого стада й великим подвижником Церковної Єдності. А через його прославу й заступництво пошли й усьому нашому Народові великий дар Єдності й Свободи. Амінь.

НА УКРАЇНУ ПРИВЕЗЛИ ХРЕСТ З МОГИЛИ СТЕФАНА БАНДЕРИ В МЮНХЕНІ.

30 червня, хрест з могили Степана Бандери в Мюнхені доправили на батьківщину Провідника ОУН у село Старий Угринів Калуського району.

З Мюнхену в Україну хрест вирішили доправити після неодноразових актів вандалізму. Відповідальним процесом займався збаражанин Володимир Корнатий, який багато років товаришує із родиною лідера ОУН.

«Торік, у серпні, вандали звалили 180-сантиметровий кам'яний хрест на цвинтарі в Мюнхені. У листопаді на могилі лідера ОУН встановили копію пам'ятника. Оригінальну реліквію внуки Бандери вирішили передати в історико-меморіальний музей, що в Старому Угріневі на Івано-Франківщині. Я зголосився зайнятися його транспортуванням в Україну. На митниці був шокований тим, що в Україні не знають, як оформляти подібні вантажі. Після тривалих перемовин нам дозволили безперешкодно перетнути кордон. Сподіваємось, що протягом місяця виготовлять п'єдестал і тоді вже встановлять на ньому хрест», – розповів Володимир Корнатий.

З нагоди визначної події з різних куточків Прикарпаття з'їхалося братство ОУН-УПА, які заспівали свій гімн, а священники прочитали молитву,- повідомляє Християнський портал КІРІОС з посиланням на [Zik](#).

«Віримо в те, що не тільки хрест з могили Степана Бандери, але і тіло лідера ОУН буде доправлене в Україну, на рідну землю. Це вкрай складний процес. Крім того, дехто намагається знищити не тільки місце поховання, але й саму постать Степана Бандери. Сподіваємось на краще», – розповів представник Снятинського братства вояків ОУН -УПА Степан Москалик.

В Україну привезли не лише надгробний хрест, який важить понад тону, а також особистий сейф Степана Бандери з його кабінету – «панцерну скриню». Після смерті лідера ОУН пам'ятку зберігав уродженець Перемишля, який проживає з родиною у Мюнхені, Мирослав Фіцак. Чоловік давно хотів передати його в музей, але не було перевізника, який би взяв на себе відповідальність за його доставку.

До Старого Угриніва реліквії привезли після урочистого віче, яке відбулось біля пам'ятника Степанові Бандері на Європейській площі в Івано-Франківську.

Адміністратор Парафії Покров Пресвятої Богородиці

о.протоєрей Тарас Горпиняк

тел. 8272 6031. Мобільний тел. 0424 405 441.

Fr. Taras Gorpunyak, Parish Priest - tel/fax 8272 6031 mobile: 0424405441

Protection of the Mother of God Parish, 1A Davenport Tce, Wayville 5034 SA

e-mail: uki99@tpg.com.au

Fr. Paul Babie, Assistant Priest, tel. 8313 5521 paul.babie@adelaide.edu.au

Web-site: www.catholicukes.org.au

**Ukrainian Catholic Church
Wayville**